

(1)

**Chambre
des Représentants**

**Kamer
der Volksvertegenwoordigers**

17 MAI 1949.

PROJET DE LOI
pertant approbation de l'Accord international du Blé,
signé à Washington, le 23 mars 1949.

RAPPORT

FAIT, AU NOM DE LA
COMMISSION DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES
ET DU COMMERCE EXTÉRIEUR⁽¹⁾,
PAR M. CARTON de WIART.

MESDAMES, MESSIEURS,

Ce projet de loi, déjà voté par le Sénat, et dont l'approbation nous est demandée, a pour but la ratification d'une Convention faisant suite à la Conférence internationale du Blé qui s'est tenue à Washington du 27 janvier au 23 mars 1949.

A cette Conférence ont participé sept Etats qui se sont déclarés exportateurs de blé : les Etats-Unis, le Canada, l'Australie, l'Argentine, la France, l'Uruguay et l'U.R.S.S., tandis que 37 pays, parmi lesquels la Belgique, se sont présentés à la Conférence en qualité d'importateurs. Les principes essentiels de cet accord reproduisent ceux de la Convention internationale du Blé qui avait été approuvée par la Loi belge du 1er juillet 1948, mais qui n'a pu entrer en vigueur faute d'avoir réuni un nombre suffisant de ratifications.

⁽¹⁾ Composition de la Commission : M. Van Cauwelaert, président; MM. Beelen, Carton de Wiart, De Schryver, De Vleeschauwer, Gilson, Janssens (Arthur), Maes, Merget, Moyersoen, Scheyven, Vaes. — Mme Blume-Grégoire, MM. Bohy, Buset, Fayat, Housiaux, Meysmans, Piérard, Van Eynde. — N..., Van Hoorick. — Devèze, Rey.

Kamer

der Volksvertegenwoordigers

17 MEI 1949.

WETSONTWERP
houdende goedkeuring
van het internationaal Akkoord over het Graan,
ondertekend op 23 Maart 1949, te Washington.

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE
VOOR DE BUITENLANDSE ZAKEN EN VOOR DE
BUITENLANDSE HANDEL⁽¹⁾, UITGEBRACHT
DOOR DE HEER CARTON de WIART.

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

Dit wetsontwerp dat reeds door de Senaat werd aangenomen en dat men ons verzoekt goed te keuren heeft de bekraftiging ten doel van een Overeenkomst voortvloeiend uit de Internationale Tarweovereenkomst, die van 27 Januari tot 23 Maart 1949 te Washington werd gehouden.

Aan die Conferentie namen zeven Staten deel die verklaarden uitvoerders van tarwe te zijn : de Vereinigte Staten, Canada, Australië, Argentinië, Frankrijk, Uruguay en de U.S.S.R., terwijl 37 landen, waaronder België, op de Conferentie verschenen als invoerders. De hoofdbeginselen van dit akkoord zijn dezelfde als deze van de Internationale Tarweovereenkomst die werd goedgekeurd door de Belgische wet van 1 Juli 1948, doch die niet in werking kon treden omdat er niet genoeg bekraftigingen waren.

⁽¹⁾ Samenstelling van de Commissie : de heer Van Cauwelaert, voorzitter; de heren Beelen, Carton de Wiart, De Schryver, De Vleeschauwer, Gilson, Janssens (Arthur), Maes, Merget, Moyersoen, Scheyven, Vaes. — Mevr. Blume-Grégoire, de heren Bohy, Buset, Fayat, Housiaux, Meysmans, Piérard, Van Eynde. — N..., Van Hoorick. — Devèze, Rey.

Zie :

Le nouvel accord, ouvert à la signature des pays contractants jusqu'au 15 avril 1949, devra être ratifié avant le 1er juillet 1949. Toutefois, un délai supplémentaire pourra être accordé par le Conseil en cas de force majeure. L'accord vaudra si, le 1er juillet 1949, les pays importateurs représentant 70 % des quantités prévues et les pays exportateurs représentant 80 % auront déposé à Washington leurs instruments de ratification. En ce cas, la Convention entrera en vigueur le 1er août 1949 pour une durée de 4 ans devant se terminer le 31 juillet 1953.

Il est à remarquer que les débats qui ont préparé la Convention du 23 mars 1949 se sont poursuivis dans une atmosphère très différente de celle de la Conférence de 1948. L'année dernière, il existait une menace de pénurie. Aujourd'hui la crainte principale des pays exportateurs est une pléthora de froment dans le monde. Sous l'empire des circonstances, les pays exportateurs ont été amenés à faire des concessions importantes aux pays importateurs, et c'est ainsi que la Convention de 1949 apparaît plus favorable à la Belgique que celle de 1948. Le prix maximum qui était de \$ 2,00 en 1948 a été abaissé à \$ 1,80 par boisseau sur base du froment n° 1, Manitoba ou Northern en vrac et en magasin Fort William/Port Arthur. Les prix minima, par contre, sont les mêmes que ceux qui figuraient pour les quatre premières années à la Convention de 1948. Les obligations que nous contractons se limitent à acheter chaque année au prix minimum jusqu'à concurrence de 550,000 tonnes de blé, soit 20,209,040 boisseaux par année de récolte, au cas seulement où le prix descendrait au-dessous du minimum fixé pour chaque année dans la Convention.

Si les prix descendaient au-dessous du prix minimum au cours de l'année-récolte, les obligations souscrites ne nous engageraient qu'au prorata du temps écoulé au cours de l'année-récolte. Il en serait de même pour les droits et obligations des pays exportateurs au cas où le prix dépasserait le prix maximum au cours de l'année-récolte.

Grâce à la certitude que nous aurons d'obtenir 550,000 tonnes à un prix maximum de \$ 1,80, nous pourrons établir une politique du prix du pain qui, à partir du 1er août 1949, diminuera les subsides que le Gouvernement belge supporte encore sur le pain. En effet, au cas où les prix dépasseraient \$ 1,80, les subsides seront dorénavant à charge des Gouvernements des Etats-Unis et du Canada.

Une autre amélioration appréciable par rapport à la Convention de 1948 est que l'article 3, § 7, stipule que tout pays importateur ne sera tenu d'accepter de la farine que s'il est d'accord avec le pays exportateur.

Dans l'ensemble de ses dispositions, la Convention du 23 mars 1949 constitue un effort utile pour éliminer les fluctuations exagérées des prix et ramener le marché mondial à une certaine stabilisation. Sa

De nieuwe overeenkomst, die tot 15 April 1949 voor de contracterende landen ter ondertekening open blijft, moet vóór 1 Juli 1949 bekraftigd worden. Nochtans, kan door de Raad een bijkomende termijn worden toegestaan in geval van heirkraft. De overeenkomst treedt in werking, indien de invoerlanden die 70 t.h. en de uitvoerlanden die 80 t.h. der voorziene quota vertegenwoordigen op 1 Juli 1949 te Washington hun bekraftigingsoorkonden indienen. In dat geval, treedt de Overeenkomst in werking op 1 Augustus 1949, voor een termijn van 4 jaar die vervalt op 31 Juli 1953.

Er valt op te merken dat de besprekingen die de Overeenkomst van 23 Maart 1949 hebben voorbereid verliepen in een atmosfeer die zeer verschilde van deze van de Conferentie van 1948. Vorig jaar, dreigde er schaarste. Thans vrezen de uitvoerlanden vooral een overvloed van tarwe in de wereld. Onder de druk der omstandigheden, werden de uitvoerlanden er toe aangezet belangrijke toegevingen te doen aan de invoerlanden en zo valt de overeenkomst van 1949 voor België voordelijker uit dan deze van 1948. De maximumprijs die in 1948 \$ 2,00 bedroeg werd verlaagd tot \$ 1,80 per bushel op grondslag n° 1 tarwe Manitoba of Northern onverpakt en in magazijn Fort William/Port Arthur. De minimaprijzen zijn, daarentegen, dezelfde als deze die voor de eerste jaren in de Overeenkomst van 1948 voorkwamen. De verplichtingen die wij aangaan beperken zich tot de jaarlijkse aankoop, tegen de minimumprijs, tot beloop van 550,000 ton tarwe, zegge 20,209,040 bushels per oogstjaar, alleen in geval de prijs mocht dalen onder het minimum dat voor ieder jaar in de Overeenkomst werd vastgesteld.

Indien de prijzen onder de minimumprijs zouden dalen tijdens het oogstjaar, zouden de aangegane verplichtingen ons slechts verbinden naar rato van de tijdens het oogstjaar verlopen tijd. Hetzelfde zou gelden voor de rechten en verplichtingen van de uitvoerlanden,wanneer tijdens het oogstjaar de maximumprijs zou worden overschreden.

Dank zij de zekerheid die we zullen hebben om 550,000 ton tegen een maximumprijs van \$ 1,80 te bekomen, zullen we een broodprijspolitiek kunnen vaststellen waardoor, van 1 Augustus 1949 af, de toelagen zullen kunnen ingekrompen worden die de Belgische Regering nog voor brood verleent. Inderdaad, indien de prijzen \$ 1,80 mochten te boven gaan, zullen de toelagen voortaan ten laste vallen van de Regeringen van de Verenigde Staten en van Canada.

Een andere merkbare verbetering, in vergelijking met de overeenkomst van 1948, is dat artikel 3, § 7, bepaalt dat het invoerland slechts zal gehouden zijn het tarwemeel te aanvaarden indien het ter zake een overeenkomst met het uitvoerland heeft gesloten.

Over het geheel genomen, is de Overeenkomst van 23 Maart 1949 een nuttige poging met het oog op het uitschakelen van de overdreven prijsschommelingen en op een zekere stabilisatie van de wereldmarkt.

mise en application pourra sans doute donner lieu à certaines difficultés, mais celles-ci, aux termes de l'accord lui-même, seront réglées par un Conseil international du Blé où tous les pays participants seront représentés.

Se ralliant à ces considérations et à celles que développent l'Exposé des motifs et le rapport de M. R. Desmedt au nom de la Commission du Sénat, votre Commission des Affaires Etrangères et du Commerce Extérieur a approuvé, à l'unanimité de ses membres, le projet de loi relatif à cette Convention et s'est associée à l'hommage rendu par la Commission du Sénat aux délégués qui ont représenté notre pays et défendu ses intérêts à la Conférence de Washington.

Haar praktische toepassing kan, ongetwijfeld, aanleiding geven tot sommige moeilijkheden, maar deze zullen, huidens de Overeenkomst zelf, worden opgelost door een Internationale Tarweraad waarin alle deelnemende landen zullen vertegenwoordigd zijn.

Uw Commissie voor de Buitenlandse Zaken en de Buitenlandse Handel heeft zich aangesloten bij die beschouwingen en bij die welke werden uiteengezet in de memorie van toelichting en in het verslag, namens de Commissie van de Senaat uitgebracht door de heer R. Desmedt en heeft, bij eenparigheid van haar leden, het wetsontwerp betreffende die Overeenkomst aangenomen; zij heeft zich eveneens aangesloten bij de hulde welke de Senaatscommissie heeft gebracht aan de afgevaardigden die ons land hebben vertegenwoordigd en zijn belangen op de Conférence te Washington hebben verdedigd.

Naar aanleiding van deze bespreking werd de aandacht van Uw Commissie gevestigd op de moeilijkheden welke, in de tegenwoordige omstandigheden, de stipte toepassing van artikel 68 van de Grondwet ten gevolge heeft. Dit artikel stelt als beginsel de bevoegdheid van de Koning in zake het sluiten van de internationale verdragen. Het voorziet evenwel dat de verdragen die een beletsel kunnen uitmaken voor de toepassing van de wetten, zoals de handelsverdragen, wanneer zij de in- en uitvoerrechten van de bij de wet vastgestelde tolarieven wijzigen, aan de Kamers moetēn worden voorgelegd. Deze verdragen hebben slechts uitwerking nadat zij door de Kamers werden goedgekeurd.

Welnu, het tegenwoordige internationale leven bestaat uit zo menigvuldige verdragen en overeenkomsten dat hun inwerkingtreding niet steeds kan samenvallen met het ogenblik waarop het onderzoek van die verdragen door de beide bijeengeroepen Kamers op hun agenda kan worden geplaatst. Anderzijds lijkt het, in dat verband, voor de Kamers niet mogelijk een soort blanco-volmacht aan de Regering te geven waardoor zij een van hun essentiële functies zouden prijsgeven. In het Brit's Parlement, waar dezelfde moeilijkheden zich voordeed, werd een nieuwe procedure ingevoerd : de verdragen moeten niet noodgedwongen het voorwerp uitmaken van de stemming van het Parlement. Zij worden echter ter kennis van de Kamers gebracht en, na een bepaalde termijn, als door deze aangenomen beschouwd, behoudens tegenbeding.

Het ligt geenszins in de bedoeling van Uw Commissie, zich uit te spreken omtrent de oplossing van dit kiese vraagstuk. Zij beperkt zich er toe, te nemen, dat dit vraagstuk, dat trouwens door Graaf d'Aspremont-Lynden werd behandeld in het verslag van de Commissie van Buitenlandse Zaken van de Senaat over de begroting van 1949, moet worden voorbe-

Or, la vie internationale est actuellement faite de traités et de conventions singulièrement multiples dont la mise en vigueur ne peut toujours coïncider avec le moment où les Chambres, étant réunies, elles peuvent l'une et l'autre porter l'examen de ces traités à leur ordre du jour. D'autre part, il ne paraît pas possible pour les Chambres de donner à cet égard au Gouvernement une sorte de blanc-seing par lequel elles se dépouilleraient d'une de leurs fonctions essentielles. Au Parlement anglais, où la même difficulté s'est présentée, une procédure nouvelle a introduit un régime d'expédition : les traités n'y font pas nécessairement l'objet d'un vote du Parlement. Mais ils sont portés à la connaissance des Chambres et considérés, après un certain délai, comme étant admis par elles, à moins d'indication contraire.

Votre Commission n'entend nullement se prononcer sur la solution de ce problème délicat. Elle se borne à estimer que ce problème, qui a été rencontré d'ailleurs par M. le comte d'Aspremont Lynden dans le rapport de la Commission des Affaires Etrangères du Sénat sur le budget de 1949, doit être réservé et mis au point. En attendant qu'il fasse l'objet d'une

décision par la voie législative ou réglementaire, il importe d'appliquer strictement l'article 68 en tenant compte de la tradition qui est constante dans notre droit public.

Le Rapporteur.

H. CARTON DE WIART.

Le Président,

F. VAN CAUWELAERT.

houden en opgelost. In afwachting dat het het voorwerp zal uitmaken van een wetgevende of reglementaire beslissing moet artikel 68 stipt worden toegepast met inachtneming van onze vaste publiekrechtelijke traditie.

De Verslaggever,

H. CARTON DE WIART.

De Voorzitter,

F. VAN CAUWELAERT.